

מסכת שביעית

פרק ז

א. כלל גדול אמרו בשביעית, כל שהוא מאכל אדם ומאכל בהמה, וממין הצובעים, ואינו מתקיים בארץ, יש לו שביעית ולדמיו שביעית, יש לו בעור ולדמיו בעור. ואיזה זה, עלה הלוח השוטה, ועלה הדנדנה, העלשין, והפרשין, והרגילה, ונץ החלב. ומאכל בהמה, החוחים והדרדרים. וממין הצובעים, ספיחי אסטיס, וקוצה. יש להם שביעית ולדמיהן שביעית, יש להם בעור ולדמיהן בעור:

ב. ועוד כלל אחר אמרו, כל שאינו מאכל אדם ומאכל בהמה, וממין הצובעין, ומתקיים בארץ, יש לו שביעית ולדמיו שביעית, אין לו בעור ואין לדמיו בעור. אי זהו, עקר הלוח השוטה, ועקר הדנדנה, והערקבנין, והחלבצין, והבכרית. וממין הצובעין, הפואה והרכפא, יש להם שביעית ולדמיהן שביעית, אין להם בעור ולא לדמיהן בעור. רבי מאיר אומר, דמיהם מתבערין עד ראש השנה. אמרו לו, למה אין בעור, קל וחומר לדמיהן:

ג. קלפי רמון והנץ שלו, קלפי אגוזים והגלעיניו, יש להם שביעית ולדמיהן שביעית. הצבע, צובע לעצמו, ולא יצבע בשכר, שאין עושין סחורה בפרות שביעית, ולא בבכורות, ולא בתרומות, ולא בנבלות, ולא בטרפות, ולא בשקצים, ולא ברמשים. ולא יהיה לוקח ירקות שדה ומוכר בשוק, אבל הוא לוקט וכן מוכר על ידו. לקח לעצמו והותיר, מתר למכרו:

ד. לקח בכור למשמה בנו או לרגל ולא צריך לו, מתר למכרו. צדי חיה עופות ודגים שנזדמנו להם מינים טמאין, מתרים למכרו. רבי יהודה אומר, אף מי שנזמנה לו לפי דרכו, לוקח ומוכר, ובלבד שלא תהא אמונתו בכך. וחכמים אוסרין:

ה. לולבי זרדים והחרובין, יש להם שביעית ולדמיהן שביעית, יש להן בעור ולדמיהן בעור. לולבי האלה והבטנה והאטדין, יש להם שביעית, ולדמיהן שביעית, אין להם בעור ולא לדמיהן בעור. אבל לעלין יש בעור, מפני שנושרין מאביהן:

ו. הורד והכפר והקטף והלטם, יש להם שביעית ולדמיהן שביעית. רבי שמעון אומר, אין לקטף שביעית, מפני שאינו פרי:

ז. ורד חדש שכבשו בשמן ישן, ילקט את הורד. וישן בחדש, חייב בבעור. חרובין חדשים שכבשו ביו ישן, וישנים בחדש, חייבין

בַּבְּעוֹר. זֶה הַכָּלָל, כָּל נֶשְׁהוּא בְּנוֹתָן טַעַם, חֵיב לְבַעַר, מִיֵּן בְּשִׂאֵינוּ
מִיֵּנוּ. וּמִיֵּן בְּמִיֵּנוּ, כָּל נֶשְׁהוּא. שְׂבִיעִית אוֹסֶרֶת כָּל נֶשְׁהוּא בְּמִיֵּנָה,
וְשֵׁלָא בְּמִיֵּנָה, בְּנוֹתָן טַעַם: